

Hvorfra det fjærne Westen til dig jeg hilsen kan,
 du kjære, gamle Norge, mit eget Fædreland,
 der hist i Taageskjæret end for mit æie staar
 med mangt et halvglemt minde
 fra livets fagre Waar.

Det er ei længe siden jeg avsked fra dig tog,
 og over Jö og Waar til Westerlandet drog;
 Det Land foruden lige som delte ud sin jord
 var mand kan brödet vinde og satte eget Bærd.

Med dette maal for æie ni Lilet fra din Strand,
 og Brödet har jeg fundet i dette gode Land,
 ei blaat i blandt de Rige mand altid venter her,
 men ud paa Jöde Prærien hvor ei en buske er.

Men Oldingen dig forner som var hun endnu din,
 naar hun paa modersmaalet samtalen leder ind,
 og fra de gamle dage fortæller om sig her,
 vi ser da af hans næsen du er ham endnu kjær.

Og som jeg staar og Arber saa ofte Læd og Waar,
 fornemmer jeg saa ofte en Ström udi min Barm;
 Det er en nemodskälge som i mit Hjerte staar,

Saadart du, Moder Kerge. : tanken for mig Staar. 29
451

Du har saa mange minder, som for mig dukker ~~fra~~ op,
fra Dalens lave klytte, til Tjeldens høie top,
der jeg som Barn har lejet og hvor min Far og Mor,
og vaare gamle Fædre fæar tredet samme jord.

Derfor jeg end dig elsker og ønsker dig alt godt,
med tak for alle goder, jeg af din haand har faat;
Det giver mig tilkjende, at sandt det er et ord:
om du er end saa liden, saa er du dog saa stor.

Thi Arven, vaare Fædre os gav udi det navn,
i Skole Skat og Hjerke skal worde astil gavn;
At hvor vi har og bygges, saa frit vi synge kæn:
Dig Kerge ja vi elsker, du er warck Fædreland.